

SYVÄ

VALHE

PEKKA HILTUNEN

WSOY

PEKKA
HILTUNEN

SYVÄ VALHE

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

© Pekka Hiltunen ja WSOY 2026

Graafinen suunnittelu: Sami Saramäki
Taitto: Keski-Suomen Sivu

Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-51035-3

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

OSA 1:
FAKTANTARKISTAJAT

LUKU 1

Ääni puhelimessa rikkoi aamupäivän rauhan kuin haulikon murahtava laukaus.

»Tämä on hätätilanne», se sanoi. »Tarvitsen apuasi.»

Miko kuuli esimiehensä äänessä uuden kireyden, kiihkeän pyrkimyksen keskittyä olennaiseen ja vielä tunteen, jota hän ei olisi koskaan osannut yhdistää Bobiin. Pelon.

»Nyt on kiire. Oletko huoneessasi?» pomo kysyi.

»En. Keittiössä, hakemassa kahvia.»

Alkusyksyn maanantai Verumin toimistolla oli ollut hiljainen. Miko seurasi työpaikan pienen tiimin tekemisiä herkästi kuin kapellimestari orkesterinsa ääniä. Kun firman omistaja ja toimitusjohtaja Bob Rathberg soitti yllättäen ja näin ahdistuneena, se ei ollut vain yksittäisen trumpetin epäviireinen törähdys. Se oli koko puhallinsektiosta kajahtava hätähuuto.

»On tapahtunut katastrofi», Bob ilmoitti. »Pidä puhelin päällä ja mene Jeffreyn huoneeseen. Nyt.»

»Minulla on vähän täysi aamu», Miko sanoi. Se ei ollut totta, mutta Bobin kommentelu sai hänet vastahankaiseksi. »Jeffrey ei ole vielä tullut töihin, Bob. Täällä on vain Alix, Honey ja minä.»

»Tiedän. No mene omaan huoneeseesi. Muut eivät saa kuulla tätä.»

Miko henkäisi syvään ja asteli keittiöstä työhuoneeseensa. Kehossa kihelmöi jokin puristus. Viikon töitä oli aikataulutettu ja valmisteltu. Kun Jeffreyä ei ollut vielä kuulunut toimistolle, tilanne oli harmittanut Mikoä, mutta ei hän toisaalta nimellisesti johtanut tiimiä. Hän kantoi sitä vastuuta vain mielessään.

»Mike», Bob sanoi. »Tarvitsen sinulta palveluksen.»

Miko ei pitänyt siitä, että Bob väänsi hänen nimensä amerikkalaisittain Mikeksi. Se oli ikään kuin lempinimi, mutta Miko ei tuntenut olevansa pomonsa kanssa lempinimiväleissä.

Sitten se tuli, kuin ison aseän laukaus.

»Jeffrey on kuollut», Bob sanoi.

LUKU 2

Tummaa punaista, ruskeaa, mustaa.

Punaista, ruskeaa, mustaa.

»Kuinkas sinä tulet toimeen veren kanssa?» tutkija kysyi.

Dec Porterilta vei hetken tajuta, että kysymys oli osoitettu hänelle. Hän ei saanut katsettaan irti olohuoneesta, joka oli kuin taistelutanner. Paikka oli roiskittu täyteen kuoleman värejä.

Ja tämä lemu. Tilassa leijui sakea katku, jollaista Dec ei ollut koskaan aiemmin haistanut, ja se melkein vei hänen puhekykynsä.

Hänen vieressään olohuoneen laidalla seisova lyhyt, iäkäs mies hymähti hänen vaitonaisuudelleen, ja se sai Decin ryhdistäytymään.

»Enköhän minä pärjää», hän vastasi.

»Hyvä. Täällä on enemmän verta kuin olen nähnyt työvuosieni aikana missään muualla.»

Dec nyökkäsi. Harmaantuneella tutkijalla oli Dublinin poliisikunnassa maine. Yleensä rikospaikkatutkijat siirtyivät kenttähommissa ylempiin tehtäviin jo nuorempina, mutta tämä tarkkakatseinen kaveri halusi itsepintaisesti jatkaa näissä paikoissa, tahrojen ja tuonpuoleisten tuoksujen parissa.

Mies siirtyi töihinsä olohuoneen keskelle ja Dec asteli hänen perässään lähemmäs synkkää näkyä.

Kuolema oli kestänyt kauan ja tuhrinut kaiken ympärillään. Punaista, ruskeaa, mustaa. Ison huoneen lattiasta ja kalusteista suuri osa oli täynnä näitä värejä, ei niiden kirkkaita sävyjä vaan likaisia, haalistuneita läikkiä.

Uhrista valunut elämänneste oli kuivuessaan alkanut muuttua ruskeahkoksi, ja pienten mustien töhryjen täytyi olla muuta likaa. Hajua viipyili ilmassa muustakin syystä kuin pelkistä verijäljistä, Dec tajusi. Vainaja oli kannettu muovisessa ruumis-säkissä pois vasta pari tuntia sitten.

Dec oli saamiensa ohjeiden mukaan vetänyt kenkiensä päälle suojatossut ja seisoj tarkasti siinä lattian kohdassa, joka oli rajattu teipillä katselualueeksi. Häntä puhutellut harmaapäinen mies ja toinen samanlaiseen sinertävään suoja-asuun pukeutunut työntekijä kyyristelivät sotkun keskellä kaapimassa tahroista näytteitä. Rikospaikkatutkijat olivat selvästi huomanneet, ettei Dec todellakaan kuulunut henkirikosyksikön etsiviin.

Asunnossa oli täytynyt olla jokin aika sitten paljon enemmän ääntä ja poliisin väkeä. Nyt heitä oli täällä vain kolme, ja ulko-oven takana järjestyspoliisi, joka oli päästänyt Decin sisään tarkistettuaan hänen virkamerkkinsä ja kulkulupansa.

Dec Porter oli nähnyt aiemmin verta kolaripaikoilla ja putkaan raahattavien juoppojen rinnuksilla. Oli hän kohdannut työssään vainajiakin. Oli ollut yksin kotiinsa kuollut vanha mies. Ja nuori nainen, joka oli päättänyt elämänsä astumalla kallionkielekkeeltä tyhjyyteen. Missään ei ollut kuitenkaan tullut vastaan tällaista näytöstä.

Asunnon hajuihin sekoittui puhdistusaineiden tuoksua. Tutkijat olivat työnsä lomassa steriloineet välineitään ja suoja-varusteitaan.

Nyt kaksikko puuhaili kahden tuolin parissa. Paksut roiskejäljet niiden ympärillä kertoivat, että siinä oli varsinainen surmapaikka.

»Ihmisessä on noin viisi litraa verta», sanoi harmaapää. Hän kohottautui ylös ja katseli Deciä tiiviisti. »Tästä uhrista sitä oli laskettu ulos ainakin kolme, kenties neljä litraa. Mutta veri kuivuu aika nopeasti ruumiin ulkopuolella. Johtuu hyytymisaineista.»

»Onko se kaikki tullut samasta miehestä? Voiko täällä olla jonkun muun verta?» Dec kysyi.

Harmaapää vilkaisi häntä tavalla, joka kertoi tutkijan pitävän kysymystä asiallisena.

»Kaikki samasta suonistosta. Se tutkitaan näytteistä aina heti.»

Punaista, ruskeaa, mustaa. Dec katseli miesten työtä yrittäen pitää ilmeensä niin tyynenä kuin kykeni, ja hän tiesi, että näitä värejä hän ei unohtaisi. Ne kulkisivat hänen mukanaan aina.

LUKU 3

Jeffrey oli kuollut. Miten se oli mahdollista, Miko ajatteli.

Hän kuuli pomonsa Bobin hengityksen puhelimen toisessa päässä muttei kyennyt puhumaan tälle. Miko tuijotti huoneensa seinää. Se oli valkea ja tyhjä, siihen ei saanut kiinnostaa kuvia tai muistilappuja tai yhtään mitään. Yksi Verumin johtajan monista toimistosäännöistä. He olivat tiimissä antaneet tälle keskenään liikanimen Mega-Bob: pomo oli kovaääninen, kookas, luonteeltaan määräilevä ja tilaa ottava.

Nyt joukon yksi jäsen oli kuollut. Asiaa oli vaikea käsittää. Jeffrey oli ollut vasta vähän alle kolmenkymmenen, juuri aloittanut työt toimistolla. Miko ei ollut edes ehtinyt oppia tuntemaan häntä kovin hyvin. He olivat työskennelleet tässä pienessä firmassa yhdessä vain joitakin viikkoja. Työn ulkopuolella Miko oli viettänyt Jeffreyyn kanssa aikaa pari kertaa: yhtenä iltana heidän tiiminsä kierroksella Dublinin ydinkeskustan pubeissa, keran Mikon kantakahvilassa Zaragozassa.

»Oletko siellä?» Mega-Bob huhui puhelimesta.

Mikon sisuksia oli koko puhelun ajan näykkinyt kevyt puristus, ja nyt se muuttui kovaksi kouraisuksi. Kuolema kävi kiinni hänenkin ikäisiinsä. Entä jos se olisi osunut häneen, miten Ristolle olisi käynyt? Miko oli nelivuotiaan pojan isä.

»Sinun pitää mennä Jeffreyyn huoneeseen ennen kuin poliisi tulee», Bob ilmoitti. »Aikaa on vain noin neljätoista minuuttia.»

Bobin äänessä kuului yhä terävämpi, käskevämpi sävy. Voimistuvan hädän merkki.

»Ihan hirveää», Miko sanoi. »Miksi poliisi tulee tänne? Miten Jeffrey kuoli?»

»Ei mennä siihen. Ovatko Alix ja Honey omissa huoneissaan?»

»Joo. Tai siis luulen, että ovat. Ihan karmeaa. Jeffrey...»

»Sinä tapasit hänet ensi kerran vasta pari kuukautta sitten, et sinä edes tuntenut häntä hyvin», Mega-Bob ärähti. »Älä leiki järkyttyneempää kuin olet.»

Miko tunsu tuon kylmän sävyn – kun Bob tuohtui, hänen puheensa volyyymi kohosi ja ääni nousi monta sävelaskelta. Siitä tuli oopperatenorin jylinää, joka ilmoitti, että vastalauseiden aika oli ohi.

»Katso ettei kukaan huomaa, kun menet hänen huoneeseensa.»

Mikä sai Bobin suuttumaan noin, hätä ja suruko? Tuskin vain ne, vaan myös firmalle tapahtunut vastoinkäyminen, josta oli selvittävä.

»Minusta meidän ei ole järkevää koskea Jeffrey huoneeseen», Miko totesi. »Ei tässä tilanteessa.»

»Nyt on pakko.»

»Poliisi ei taatusti halua, että kukaan menee siihen huoneeseen. Jos se ei ole luonnollinen kuolema.»

»Se oli hyvin epäluonnollinen kuolema», Bob puuskahti. »Kuulemani perusteella emme kukaan halua tietää siitä yksityiskohtia. Tai itse asiassa *kyllä* haluamme tietää ne yksityiskohdat, mutta niiden aika on myöhemmin.»

Mega-Bob hönki puheensa lomassa raskaasti. Miko ei voinut olla miettimättä, kertoiko pomon kiihkeys myös innostuksesta, olihan meneillään jotakin dramaattisen epätavallista.

»Pitäisikö poliiseille sanoa, etteivät tule sinne toimistolle etuovesta?» Bob ehdotti äkkiä.

»Mitä, miksi?»

»Muuten kaikki näkevät, että poliisi tutkii Verumin tiloja. Kun olet käynyt Jeffrey'n huoneessa, mene kadulle. Voit ohjata ne sisään toimistoon takakautta.»

Miko ei tiennyt mitä sanoa. Hän oli aikoinaan etsinyt firmalle nämä siistit vuokratilat Stoneybatterista, nuoren ja luovan väen suosimalta alueelta. Bob oli suostunut, vaikka vuokra oli korkea, koska hän oli toivonut paikan urbaanin ilmapiirin tuovan Verumille jonkinlaista hohtoa. Mutta ei alue niin hienostunut ollut, ettei siellä olisi koskaan poliisiautoa näkynyt.

»En usko, että poliiseja kannattaa ohjailla siinä, miten ne tekevät työtään», Miko sanoi.

»Totta kai niitä pitää ohjailla», Mega-Bob tuhahti. »Mene Jeffrey'n huoneeseen. Nyt.»

»Mikset tutki sitä itse etänä? Kamerayhteydellä, tai jotenkin.»

»Mike, minulla on järjestelmänvalvojan oikeudet teidän koneisiinne, mutta en minä teitä kameroilla seuraa», Bob vakuutti.

Kiinnostavaa, Miko ajatteli. Hän oli työtovereineen kauan arvuutellut sitä, *kuinka* paljon Mega-Bob pystyi heitä etäältä valvomaan. Bob istui kaiket päivät omassa yksityisessä kontorissaan Berliinissä – niin he ainakin uskoivat – ja sinkautteli heille Dubliniin viestejä tehtävistä. Joistakin viesteistä oli ilmennyt, että Bob seurasi Verumin verkko- ja puhelu liikenteen määriä. Miko oli veikkaillut, että pomolla saattoi olla toimistoon salainen kamerayhteyksin.

Hän oli töissä pienessä, melko epätavallisessa yrityksessä, jonka omisti iso, aika työläs äijä.

»Mike, joko olet Jeffrey'n huoneessa?» Bob tivasi, kärsimättömän ääni jälleen tenorikorkeuksissa.

Miko henkäisi syvään. Melko selkeästi typerä toiminta poliisin rikostutkinnan alla soti hänen luontoaan vastaan, mutta tämä oli poikkeustilanne. Oli tärkeää toimia. Hän luikahti käytävälle ja Jeffrey'n työhuoneeseen.

LUKU 4

Dec Porter seurasi kahden rikospaikkatutkijan tarkkaa, sääntillistä työtä ja pidätteli sisällään vellovaa pahoinvointia. Se oli onneksi lievää, pää oli alkanut tottua hajuun ja näkyihin asunnossa, joka juuri nyt näytti sekä intiimin pieneltä että suuren surmatyön teatterisalilta.

»Löytyikö aseita?» hän uteli.

»Ei. Tekijä on vienyt ne pois», harmaapäinen tutkija kertoi.

»Kestääkö näyttöiden kerääminen aina näin pitkään, kaksi päivää?»

»Ei, tämä on loppuvarmistelua. Ei tällaista savottaa tule vastaan kuin ani harvoin. Katsomme, onko jäänyt mitään, mikä pitäisi vielä toimittaa laboratorioon. Sitten täällä alkaa puhdistus.»

Tutkija kyyristyi kollegansa viereen, kuivuneiden tahrojen ja lattialta pinseteillä poimittavien sotkujen pariin. Dec mietti, tarvitsisiko hänen selittää omaa läsnäoloaan jollakin tavalla.

»Olen suuntautumassa henkirikosten tutkintaan.»

Harmaaparta ei edes keskeyttänyt työtään, hänen kommenttinsa tuli nopeasti.

»Niin me kuultiin. Sinä olet Lizzy Brennanin suojaatteja.»

Decin piti makustella ajatusta hetki itsekseen. Huoneen iso ikkuna oli aavistuksen raollaan. Hän käveli sen luo ja pysähtyi hengittämään ikkunan äärelle.

Lizzy Brennanin suojatti.

Declan Porter ei ollut hahmottanut olevansa sellainen, mutta siltä tilanne tietysti vaikutti noiden ammattilaisten silmissä. Dec oli 33 ikävuoteensa mennessä ehtinyt päästä Dublinin poliisivoimissa kiinni hyvään uraan. Ensin neljä vuotta poliisikoulutuksessa ja työharjoittelussa. Osan harjoittelusta hän oli tehnyt kotiseudullaan Donegalissa, maan vähäväkisellä pohjoislaidalla, mutta kun siellä oli tullut eteen lähinnä ylinopeuksien ja baarirähinöiden selvittelyä, hän oli pyrkinyt pääkaupunkiin. Täällä Dec oli alkuun hankkinut kannuksiaan järjestyspoliisin riveissä, sitten päihdeyksikön hommissa, kunnes oli hakeutunut ratkomaan talousrikoksia.

Se oli kuitenkin tarkoittanut pitkiä, puuduttavia päiviä toimistolla. Viimeisten parin vuoden aikana hän oli alkanut kaivata toimintaa.

Heidän yksikkönsä johtaja, rikosylitarkastaja Elizabeth Brennan oli yrmeän naisen maineessa. Tämä tapasi sanoa alaisilleen: *Jos näet ongelman, älä kitise minulle. Sinun olisi pitänyt jo hoitaa se.* Kun jokin työ oli saatu päätökseen, Brennan ei silitellyt alaisiaan vaan saattoi lausahtaa: *Mitä odotatte? Patsaita tehdään vain vainajista.*

Mutta pomo tunnettiin myös siitä, että tarpeen tullen hän puolusti alaisiaan keinoja kaihtamatta. Elizabeth Brennanin yksiköistä ei leikattu virkoja.

Kaksi viikkoa sitten Dec oli nähnyt Brennanin Dublinin pääpoliisiaseman käytävällä, saanut jonkinlaisen kunnianhimon ja poliisieetoksen sekaisen puuskan ja marssinut ilmoittamaan tälle: »Ma'am, olen ollut talousrikoksissa pian kolme vuotta. Haluan tehdä seuraavaksi muuta.»

Dec oli koko poliisikunnassa ainoa, joka kutsui Brennania tuolla nimellä. Hän oli oppinut käyttämään vanhanaikaista

Ma'am-sanaa ensimmäisenä työvuonnaan Donegalissa, missä muodollisuuksia rakastanut päällikkö suosi rouvittelua. Brennania tapa huvitti. Siitä oli tullut heidän kahden välinen vitsi ja Decin maaseututaustasta työtoverien vinoilun aihe. *Mitä kotipuoleesi kuuluu, Dec, joko Donegalissa siirrytään hevoskärriystä automobiileihin? Oliko mukava viikonloppu, Dec, istuiko kirkonmenoissa paljon väkeä?*

Pomo tiesi kyllä, että Decin suoritukset olivat hyviä. Hänestä oli vähitellen kouliintumassa päällikkökelpoinen.

»Porter», Brennan oli vastannut, »kestäisitkö sinä henkirikoksia?»

»Kyllä, Ma'am. Tai luulen niin.»

Henkirikokset olivat maan sisäisen turvallisuuden ohella poliisityön kovaa ydintä. Kun Brennan ehdotti sitä, tarjoukseen oli tartuttava.

»Luuleminen on lasten harrastus», Brennan kuittasi. »Ilmoitan nimesi murharyhmän pomoille. Kun tulee seuraava isompi keissi, voit mennä katsomaan, kestääkö pääsi sitä touhua.»

Sillä asialla Dec täällä oli. Hän oli kuvitellut, että joku murharyhmän kokeneista etsivistä ottaisi hänet mukaansa, mutta heillä ei joko ollut aikaa kaitsea vierailevia kykyjä tai sitten heitä pänni jo ajatus Lizzy Brennanin suojatin opastamisesta.

Dec tunsu heikotuksen aallon. Oli pakko saada lisää raitista ilmaa. Hän nykäisi ikkunan rakoa isommaksi ja hengitti syvään.

»Mitä hittoa!»

Nuorempi rikospaikkatutkijoista ponnahti seisaalleen ja osoitti Deciä pinseteillään.

»Ikkuna kiinni ja vähän äkkiä!»

Dec puski ikkunaa, sen kuluneesta karmista pääsi kimeä vingahdus. Kuinka hän oli haksahdannut aloittelijan mokaan?

Ei tarkasti analysoitavissa henkirikosten tapahtumapaikoissa saanut noin vain tuulettaa. Niistä poimittiin talteen hiuksia, roskahiukkasia, kaikkea mahdollista. Minimaalistenkin todisteiden sijainnit saattoivat olla olennaisia.

»Sori, sori», Dec harmitteli.

Harmaapää mulkaisi häntä tavalla, joka ei jättänyt varaa tulkinnoille.

»Brennan ei sitten vaivautunut opastamaan oppipoikaansa.»

LUKU 5

Jeffrey'n työhuone näytti samalta kuin aina muulloinkin, kuin sen omistaja olisi vain poistunut hetkeksi, Miko ajatteli. Pöydällä oli muutama printti Jeffrey'n aloittamista tutkimuksista. Verumissa otettiin tulosteita harvoin, mutta Jeffrey oli ollut vasta ammatin alkutaipaleella – ehkä hän oli kaivannut avukseen kehystä ja rytmiä, jotka paperi antoi ajatuksille.

Miko seisoి keskellä huonetta. Hänen työtoveriaan ei enää ollut. Paikan urkkimisen olisi pitänyt tuntua väärältä, mutta ei.

Oudolla tavalla uutinen ei tuntunut Mikolle täydeltä yllätykseltä. Rehellisesti sanottuna hän oli päättänyt palkkaamaan Jeffrey'n Verumiin hiukan vasten tahtoaan. Jo työhaastattelua tehdessään Miko oli epäillyt miehen sopivuutta tiimiin. Tämä oli opiskellut tietojenkäsittelyä ja ohjelmointia, mutta laajasti sivistyneenä tätä ei ollut voinut pitää. Jeffrey oli vaikuttanut liiankin innokkaalta ryhtymään faktantarkistajaksi, työhön, jota ei ollut juuri tuntenut. Mega-Bob oli valinnut tämän firmaansa ohi kahden kärkihakijan, ja Miko oli mukautunut päätökseen.

Huoneen oviseinä ei ollut täysin tyhjä: vaatekourussa roikkui Jeffrey'n vasta hankkima ruskea sadetakki oransseilla huomionauhoilla. Miko muisti kuinka Jeffrey oli näyttänyt vaatetta ja kertonut, että se pitäisi hänet kuivana ja hengissä pyörän selässä tässä kaupungissa, jonka liikennesuunnittelu ei ollut pysynyt asukasmäärän kasvun tahdissa.

Aika räikeät, Miko oli kommentoinut nauhoja.

Mieluummin elossa kuin hyvännäköinen ruumis, Jeffrey oli vastannut.

Nyt Jeffrey oli kuollut. Ihmisillä oli hyvin vähän suojanaan maailmaa vastaan.

»Mitä täältä pitää etsiä?» Miko kysyi puhelimessa Mega-Bobilta.

»Katso, onko siellä irrallisia kovalevyjä tai muistitikkuja», kajahti vastaus. »Tai näkyykö *mitään* merkkiä, että hän olisi tallentanut tietoja johonkin vain itselleen.»

»Eihän meillä saa olla sellaisia.»

Mega-Bob oli kieltänyt ehdottomasti töiden tallentamisen muualle paitsi pilvipalveluihin, joihin hänelläkin oli pääsy.

»Ei saakaan. Hänellä saattoi silti olla.»

Miko tutki pöytää kiireesti. Sen laidalla oli kapea puulaatikko, jossa oli kannen alla muistiinpanokyniä. Hän nosteli niitä, ja pari kynää putosi lattialle. Miko kauhoi ne ylös, availi pöydän vetolaatikoita. Keskimmaisessä oli muovitaskujen ja saksien vieressä muistitikkuja ja kolme ulkoista kovalevyä.

Niiden näkeminen sai hänen ihonsa kihelmöimään. Totta kai Jeffrey oli sellaisia hankkinut – he kaikki rikkoivat vähin äänin toimiston ohjeita, kun oli pakko. Mutta juuri tässä tilanteessa tallennusvälineiden olemassaolo tuntui pahalta, kuin raskauttavalta todisteelta.

Miko käynnisti Jeffreyyn pöytätietokoneen. Se avautui hitaasti. Hän laski sekunteja, kuulosteli, kaikuiko toimiston käytävältä ääniä. Milloin poliisi pääsisi paikalle?

Koneen näyttö virkosi. Hän kirjautui nopeasti sisään Verumin järjestelmänvalvojan tunnuksilla. Mega-Bob oli pari vuotta sitten palkannut hänet firman ensimmäiseksi työntekijäksi, ja Miko oli saanut laajat oikeudet myös yhtiön tietoliikenteeseen.

Kaikkein laajimmat Bob oli kuitenkin pitänyt itsellään. Miko tiesi, että käynnistä Jeffrey'n koneella jäisi jälki, joka varmaankin paljastuisi poliisille. Varovaisuuteen ei vain ollut nyt aikaa.

Hän avasi yhden Jeffrey'n muistitikuista.

»Näkykö siellä mitään?» Bob huuteli.

Tikulla oli vain yksi tietokansio, sen sisällä useita alakansioita. Yhden niistä nimi oli *Tagoat* – se koski Irlanninmerelle rakenteilla olevaa tuulivoimalaa, energiayhtiötä, jolle Jeffrey oli työskennellyt viime viikkoina.

Iso nakki. Jeffrey oli nimennyt toisen kansion huumorilla. Miko avasi sen.

Arise-sijoitusyhtiön tietoja. Jeffrey'n äskettäin aloittaman selvitystyön asioita. Tehtävä oli suuri ja asiakasyritys järkyttävän varakas ja haastava, Jeffrey oli kertonut.

Miko kertoi Mega-Bobille löytäneensä muutaman tikun.

»Kopioi ne minulle!» Bob komensi. »Pane ne sitten takaisin paikoilleen niin kuin ne olivat.»

»Entä jos poliisi kysyy tietojen tallennuksista? Pitääkö minun valehdella niille?»

»Pitää», Bob sanoi ja huokasi kuin kysymys olisi typerä ja poliiseille valehtelu jokapäiväistä huvia.

»Ei niin voi tehdä», Miko protestoi. »Valehtele itse.»

Tämä oli ensimmäinen kerta, kun hän oli koskaan avoimesti vastustanut pomonsa määräystä. Päässä kulki huimauksen aalto, mutta suoraselkäisyssä oli myös jotakin vapauttavaa. Ehkä Mikolla oli varaa sanoa Mega-Bobille vastaanakin. Pomo oli turvautunut hankalassa tilanteessa juuri häneen, ja sillä oli merkitystä. Miko oli viime vuosina kysellyt pari kertaa itselleen tiiminjohtajan asemaa ja parempaa palkkaa. Bob oli ohittanut toiveen aina nopeasti mutta tapasi silti ohjata Verumin vastuulliset asiat hänelle.

»Mike», Bob sanoi. »Poliisi on siellä kuuden, seitsemän minuutin päästä.»

Jeffreyn sadetakin oranssit huomionauhat etsivät Mikon huomiota seinällä. Hän tuijotti niitä yrittäen päättää, oliko Bob mennyt järjiltään, pyysikö pomo häntä syyllistymään rikokseen. Mitä tässä kannatti tehdä? Ja miten Jeffrey oli kuollut?

Karkea riitasointu, jolla Mega-Bobin puhelu oli rikkonut aamun harmonian, alkoi kasvaa kakofoniseksi äänivalliksi.

»Mike, minun on nähtävä, mitä kaikkea Jeffreyllä oli töissä meneillään, muuten tämä voi olla koko toimiston loppu. Eikä sinulla sitten ole työpaikkaa. Eikä Alixilla tai Honeylla. Tai minulla.»

Miko ajatteli, ettei kysyisi Bobilta mihin Jeffrey oli kuollut. Niin kauan kuin hän ei tiennyt sitä tarkasti, koko hirvittävä asia oli kauempana.

Miko tallensi tikkujen ja kovalevyjen tiedot toinen toisensa jälkeen verkkoon, salasanojen taakse. Muutamalla klikkauksella, avaamalla Jeffrey'n salaiset tiedostot, hän loi tämän tölille eräänlaisen digitaalisen muistokirjoituksen. Niin hänen oli helppompaa ajatella asiasta. Mieluummin niin, kuin että Bob ja hän parhaillaan rikkoivat kuolleen miehen yksityisyyttä.

»Mike?»

Mega-Bobin kireä vaatimus puhelimessa kajahti ylärekisteristä. Pomon ääni oli juuri nyt *heldentenor*, baritonimaisen tumma sankaritenori, jolla laulettiin Wagnerin oopperoissa, Miko ajatteli.

Häntä huimasi. Kai se johtui siitä, että Jeffrey oli kuollut. Ja siitä, että Bobin äänestä tihkui vaivoin pidätelty paniikki.

»Mike, luetko sinä niitä tiedostoja?»

»Mmmhjaa.»

»Älä ala lukea niitä», Bob komensi. »Kopioi ne vain ja jätä tikut paikalleen.»

»Mmmhjo.»

Se oli valhe. Miko kopioi kyllä Bobille Jeffreyyn luottamukselliset muistiinpanot ja pani tikut sitten takaisin laatikoihin. Mutta samalla hän vilkuili niiden sisältöä, ja yhden tikun, tiedoiltaan kaikkein erikoisimmalta näyttävän, hän kopioi vain omien salaustensa taakse.

Mega-Bob omisti Verumin. Hän saattoi omistaa myös Mikon työn ja ajatukset kahdeksan tunnin ajan joka arkipäivä, mutta hän ei omistanut Mikoa.

KIIHKEÄ TRILLERI TOTUUDENJÄLKEISESTÄ AJASTA.

Miko on suomalainen homomies ja pienen pojan uupunut yksinhuoltajaisä Dublinissa. Alexandra, eli Alix, on hänen suorasuinen hollantilainen työtoverinsa. He toimivat pienessä Verum-yrityksessä, joka tekee äärimmäisen salaista työtä, tarkistaa tilauksesta faktoja kansainvälisille suuryhtiöille.

Kun firman uusi työntekijä, Jeffrey, murhataan, vaara alkaa vainota muitakin Verumissa. Samalla Jeffreyistä selviää outoja asioita. Kuka hän oikeastaan oli? Kuka haluaa uhkailla faktantarkistajia?

Studio-sarjasta palkitun Pekka Hiltusen trilleri on henkeäsalpaava jännityskertomus, joka sukeltaa valheiden verkkoon ase kädessä. Arvaamatta Miko ja Alix tempaistaan todellisuuteen, jossa tiedon arvostus on syöksylaskussa ja viestintuoja ammutaan ensin.

Miten Verumin käy — ja totuuden?

	
www.wsoy.fi	9 789510 510353
84.2	ISBN 978-951-0-51035-3